

Møde, var man ikke gaaet fra det Møde uden at komme til Bunds i denne Sag, thi da vilde alle som een have rejst sig imod ham og have sagt: Hvad er det, du siger? Maa vi faa ordentlig Besked? Har du virkelig vidst noget om Albertis Forbrydelser, saa du kunde have været i Stand til at standse ham paa hans Forbryderbane? Hvorfor har du saa ikke gjort det? Det var jo din Pligt at gøre det, derved kunde du maaske have forskaanet os for en væsentlig Del eller i alt Fald for noget af det Tab, vi have lidt. Derfor er hele Historien i sig selv saa overordentlig usandsynlig. Og naar man til Grundlag for det ikke har andet end nogle Erindringer, der fremsættes af Landbrugsministerens personlige og politiske Uvenner, saa vidt jeg husker 1½ Aar efter, at disse Ytringer skulde være faldne, og efter at de paagældende have tiet stille i disse 1½ Aar, og naar der saa fremtræder Vidne paa Vidne og siger, at de have været til Stede og ikke have hørt noget saadant blive sagt, er der overvejende Sandsynlighed for, at saadanne Ytringer overhovedet ikke ere faldne. Men der er Vished for, at der ikke kan være faldet Ytringer af en saadan Beskaffenhed, at de indicere, at Landbrugsministeren har siddet inde med en Viden, der satte ham i Stand til at standse Albertis Forbrydelser. Og hvis han havde gjort det, vilde det Møde være blevet det mest opsigtsvækkende Møde, der nogen Sinde har været afholdt i Danmark, og der vilde øjeblikkelig være sket store Ting paa Grund af de Ytringer, man insinuerede at Landbrugsministeren skulde have fremsat.

Ordføreren (Anders Nielsen): Jeg haaber, at Tinget er i Stand til at vurdere disse Udflugter, som den højtærede Konseilspræsident gør sig skyldig i. Han siger, at det er „Dannebrog“s Bemærkninger i Anledning af „Sorø Amtstidende“s Angreb, der er den egentlige Anledning til dette Forhørsapparats Igangsættelse. Det kan absolut ikke være sandt, thi, hvis det er „Dannebrog“s Artikler, saa er „Dannebrog“ Sagvolder, og saa er det „Dannebrog“, man maa holde sig til. Men Sagvolderen er „Sorø Amtstidende“ efter Justitsministerens egen i Forhørsordren tilkendegivne Opfattelse. Det er „Sorø Amtstidende“, som har krænket den kære Landbrugsminister, det er „Sorø Amtstidende“s Artikler, der skulle „rammes igennem“, som Justitsministeren udtrykte sig i den for øvrigt ganske mærkværdige

Meddelelse, som blev udsendt gennem Ritzaus Bureau. Det er „Sorø Amtstidende“s Artikler, der ligge til Grund, og til Grund for disse ligge igen de Erklæringer, jeg her har oplæst et Brudstykke af. Det foreligger fra Forhørene godtgjort ved 3 troværdige Mænds Vidnesbyrd, at Landbrugsministeren har udtalt sig som af „Sorø Amtstidende“ paastaaet og i Erklæringerne forklaret. Alt det andet er Udflugter. Jeg henstiller fremdeles til Justitsministeren, at han overfor det høje Ting gør Rede for den mærkelige Fremfærd, at han som Justitsminister har beordret Undersøgelse vedrørende Landbrugsministeren og selv optræder som Vidne under denne Undersøgelse, optræder som Vidne paa et Grundlag, der er forfalsket, idet Udgangspunktet rettelig er, om Landbrugsministeren har udtalt sig som af „Sorø Amtstidende“ skrevet, og ikke det, som staar i Forhørsordren, nemlig, hvorvidt han virkelig har vidst det, han paa Mødet i Sorø sagde, at han havde vidst.

Borgbjerg: Jeg beundrer den Liberalitet, hvormed Formanden tillader denne Alberti-Debat under denne eneste Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Oprettelse af Husmandsbrug af 30. April 1909.

Formanden: Jeg haaber, det ærede Medlem indrømmer, at det er en sædvanlig Liberalitet, Formanden udviser ved denne Lejlighed.

Borgbjerg: Dette kan jeg ikke indrømme. Den højtærede Formand maa være tilfreds med min højt udtalte Beundring for denne Liberalitet. Men idet jeg udtaler dette, vil jeg rette to Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen). Det første er dette: Hvorfor har det ærede Medlem, da disse Forhør, der, som han siger, ere „smidte“ her paa Tingets Bord, dog have foreligget her for lang Tid siden, ikke benyttet Lejligheden til at stille en Forespørgsel om Sagen, der ogsaa uden en saa vidt dreven Liberalitet fra Formandens Side, som vi nu have iagttaget, kunde have medført en Debat? Jeg tror, jeg kan besvare Spørgsmaalet selv. En Forespørgsel maatte nemlig ende med et positivt Skridt, den kunde ikke løbe ud i det blaa, den maatte ende med Forslag om et Mistillidsvotum. Sandheden er altsaa, at det ærede Medlem ikke har mere Tillid til den Agitation, han rejser i Øjeblikket, end at han kun yover at rejse den i en Form,